

БИБЛИОТЕКА ЈУГОСЛОВЕНСКОГ УДРУЖЕЊА ЗА МЕЂУНАРОДНО ПРАВО
(Bibliothèque de l'association Yougoslave de Droit International)

XV

Д-р ИЛИЈА А. ПРЖИЋ
(Dr. ILIJA A. PRZIC)

ИЗДАВАЊЕ КРИВАЦА
У МЕЂУНАРОДНОМ ПРАВУ
(L'extradition en Droit International)

Оштампано из „Архива за правне и
друштвене науке“ за новембар 1934 г.

БЕОГРАД 1934 БЕОГРАД

инв. бр.
776

ИЗДАВАЊЕ КРИВАЦА У МЕЂУНАРОДНОМ ПРАВУ¹⁾

Издавање криваца (екстрадиција) је акт којим једна држава предаје неко лице које се налази на њеној територији, другој држави, у циљу суђења или издржавања казне. Претпоставља се да је неко лице, извршивши кривично дело, прешло на територију друге државе, или је са те територије извршило кривично дело. Држава у којој је дело учињено не би могла према њему предузимати ма какав акт власти, пошто би се тиме вређала унутрашња независност државе у којој се кривац налази. А ни страна држава на чијој се територији окривљено или осуђено лице налази не би могла да му суди, пошто не може да суди за кривична дела извршена изван њене територијалне надлежности, нити би га могла упутити на издржавање казне, на основу пресуде суда стране државе, пошто по правилу не може извршивати пресуде страних судова. Услед свега тога, многа лица би избегла казне за учињена кривична дела. Да би се то спречило и задовољио интерес држава да сваки злочин буде кажњен, у међународним односима уобичајено је да државе под извесним условима једна другој издају оптужена или осуђена лица ради суђења или издржавања казне.

За правнике се на првом месту поставља питање какве је правне природе акт издавања криваца. Је ли то обичан акт администрације или је акт судске власти? Питање је у разним земљама решено на разне начине. Једне државе сма-

¹⁾ A. Rolin, *Quelques questions relatives à l'extradition*, Recueil des Cours, 1923, T. I, pp. 181—225; A. Mercier, *L'extradition*, Recueil des Cours, 1930, T. 33, pp. 171—237; G. Le Poittevin, *Extradition*, Répertoire de Droit International, T. VIII, 1930, pp. 163—285; H. Donnedieu de Vabres, *Les principes modernes du Droit Pénal International*, 1928, pp. 248—30; P. Fauchille, *Traité de Droit International Public*, T. I, 1, pp. 986—1044; M. Travers, *Le Droit Pénal International*, t. IV et V, 1921 et 1922; M. Travers, *L'entraide répressive internationale*, 1928; Д-р Тома Живановић, *Основи кривичног права. Општи део*, 1922, стр. 166—167; Д-р Тома Живановић, *Основи кривичног права Краљевине Југославије*, I, 1934, стр. 119—131; Д-р Божидар Марковић, *Уобичајено судско кривичног поступка у Краљевини Југославији*, 1930, стр. 141—145; Радивоје С. Николајевић, *Издавање криваца по Југословенском законодавству* (Оштампано из „Правосуђа“ за 1932 год.), стр. 9; Николај Д. Пахоруков, *Збирка уговора и конвенција о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима*, 1932.

БЕОГРАД

ШТАМПАРИЈА „ПРИВРЕДНИК“ КНЕЗ МИХАЙЛОВА 8
БЛАГОЈЕВИЋ Д. ЖИВОЈИН — ТЕЛЕФОН 21-450

1934. Београд

трају да је за расправљање конкретних случајева у погледу екстрадиције надлежна управна власт, и да ова може, по својој слободној оцени, у сваком конкретном случају, чак и ако не постоји никаква уговорна обавеза или законски пропис, издати извесну личност на захтев стране државе. При таквом схватању, личност која се издаје нема могућности да уложи жалбу против решења о екстрадицији. Отуда се овом систему замера да не даје потребну заштиту индивидуалне слободе против произвољних аката управне власти, и да знатно умањује значај права азила. Модерна законодавства прихватила су друго гледиште. Тако, у неким земљама, управни карактер акта екстрадиције ублажен је законским гаранцијама које се дају појединцу, и који може да се жали судској власти, под условима законом предвиђеним, против таквог акта. У другим пак земљама, екстрадиција је чисто судски акт: издавање кривца се врши тек по одлуци суда, коју овај доноси на основу поднетих му аката, и по саслушању лица чија се екстрадиција тражи, а под условима прописаним међународним уговором или законом. Скоро сва модерна законодавства усвојила су ово гледиште (француски закон од 10 марта 1927, немачки закон од 1929, италијански од 1930, наш законик о судском кривичном поступку од 16 фебруара 1929 год. — чл. 491 и сл. —, и т. д.). — У ствари, без обзира да ли ће се акт издавања кривца схватити као акт управне или судске власти, са међународног гледишта то је један акт помоћи у кривичним стварима. Издајући једно окривљено или осуђено лице другој држави, пружа јој се помоћ да примени свој кривични законик. Екстрадиција није казна. Држава која издаје кривца тим актом не манифестује своје право кажњавања. Јер се екстрадиција врши најчешће кад се држава која издаје кривца сматра ненадлежном да му сама суди за дела због којих се он гони. Екстрадиција је стога мера међународне судске полиције, међународна помоћ у борби против криминалитета. Њоме се онемогућује да учинилац једног кривичног дела избегне казну на тај начин што би пребегаво или остао на територији неке друге државе. Мерсије наводи да се у данашњем друштву држава екстрадиција јавља као једна установа неопходна за јавну безбедност и социјални поредак, све док државе не усвоје начело универзалности свога кривичног законика, т. ј. док не прошире надлежност свога кривичног законика на све повреде извршене ма на ком месту, ма чији држављани били извршилац и жртва, само ако се кривац налази на њиховој територији, и све док државе не усвоје на својој територији начело извршне снаге страних кривичних пресуда. Тек кад би све државе усвојиле ова два начела, екстрадиција би постала непотребна. Данас пак, поред тога што се њоме задовољава један интерес државе, екстрадиција доприноси и умањењу криминалитета, јер лица склона вршењу кривичних дела много би смелије вр-

шила та дела кад би знала да само преласком границе могу да избегну казну. Та је идеја изражена и у чл. 1 резолуције Института за међународно право из 1880 год.: „Екстрадиција је међународни акт сагласан правди и интересима држава, пошто тежи да ефикасно спречи и савлада повреду кривичног законика“. Међународна помоћ коју државе указују екстрадицијом врши се у интересу државе која екстрадицију тражи. Ту се види разлика између издавања кривца и протеривања кривца, које се врши у интересу државе која неку личност протерује са своје територије.

У своје историском развоју питање екстрадиције прошло је кроз три фазе. У првој фази, која је трајала све до почетка прошлог века, екстрадиција је била уговорна и индивидуална. Две државе су се у даним случајевима споразумевале да једна другој преда извесног кривца или извесне кривце пребегле из једне у другу државу. Сви ти уговори односили су се скоро искључиво на политичке кривце. Такви уговори се јављају доста давно. Тако, у расправама о екстрадицији помиње се један уговор закључен 1174 године између Енглеске и Шкотске. У средњем веку и у новије доба било је доста често случајева екстрадиције. Отуда и први писци међународноправни бележе екстрадицију као дужност држава. Гроције, и још пре њега Алберико Ђентили, наводе да је држава, у коју је неки кривац побегаво, дужна: aut dedere, aut punire. Боден, у своје делу *De Republica*, изрично наводи да држава у коју је неки кривац побегаво не може да одбије издавање кривца траженог за теже злочине, а да тиме не увреди страну силу, која је тражила екстрадицију: Sic enim statuo reum fugitivum sceleris conscius sine summa alienae majestatis injuria retineri non posse. Но већ Боден помиње да треба давати екстрадицију за чисто политичка кривична дела. Међутим, многи класици међународноправни, последници Гроцијеви, сматрају да је екстрадиција обавезна само на основу међународних уговора (тако, на пример, Пуфендорф, Мартенс и др., док Вател и Бурламаки задржавају гледиште Гроцијево). У сваком случају, уговорна фаза индивидуалних екстрадиција, у главном за политичка кривична дела, трајала је све до почетка прошлог века. Додуше, поред политичких дела, јављају се с времена на време и други мотиви за екстрадицију, но то је само по изузетку. Ролен наводи као занимљивост случајеве екстрадиције услед личне освете, и помиње да је 1777 године Мирабо отац тражио од Холандије и добио екстрадицију свога сина (доцније познатог револуционара), који је побегаво у Амстердам са Софијом Моније, и за чије је хапшење Мирабо отац издејствовао једно „запечаћено писмо“, — тј. израдио да буде притворен на основу непосредне наредбе краљеве.

Почетком прошлог века, под утицајем Француске револуције, почиње да преовлађује друго гледиште у погледу ек-

страдиције политичких криваца. Често се дешавало да су борци за извесне идеје у једној земљи били гоњени за политичке кривице, а ако избегну у другу земљу, где су идеје за које су се они залагали већ победиле, сматрани су политичким мученицима и слављени као такви. Издавање таквих криваца јавно мишљење сматрало је неправедним. 1801 Наполеон Бонапарта укорио је Хамбуршку владу што је издала Енглеској, на њен захтев, три Ирца, умешана у Ирски устанак. Тридесетих година прошлог века, у науци је преовладало гледиште да не треба издавати политичке кривце. „Рођени у револуцији, не можемо се одрећи оних револуционара, који, мање срећни од нас, нису успели да створе отаџбину“, — тим речима бранио је неиздавање политичких криваца белгијски државник Нотомб (Nothomb). Најпре научна теорија, ова идеја ушла је ускоро и у позитивно право. Питање екстрадиције уређује се законом најпре у Белгији, 1 октобра 1833 год. И тај закон уводи први пут у живот начело неиздавања за политичке кривице. Занимљиво је да је кратко време по доношењу тог закона у белгијском парламенту, приликом једне дискусије 1835 год., истакнуто мишљење да се убиство владоца не може сматрати политичком кривицом. Ово питање постало је веома актуелно 1854 год., после једног атентата, који су два Француза, Селестен и Жил Жакен, извршили против Наполеона III, ставивши паклену машину у воз којим је француски цар путовао. Селестен Жакен успео је да побегне у Белгију, и Француска влада тражила је његову екстрадицију. На том питању белгијски судови су били подељеног мишљења, а преовлађивало је гледиште да је то политичка кривица, за коју се кривац не може издати. У штампи је чињена велика пропаганда у прилог овог мишљења, и с обзиром на узбуњено јавно мишљење, ствар се свршила тиме, што је Француска повукла захтев екстрадиције. Међутим, питање се тиме није окончало. Услед једне парламентарне интерпелације, белгијска скупштина изгласала је 22 марта 1856 год., допуном чл. 6 закона о екстрадицији од 1 октобра 1833 год. Та одредба, позната у стручној књижевности под називом белгијске или атентатске клаузуле, гласи: „Неће се никако сматрати као политички деликт нити дело у вези са сличним деликтом, атентат против личности страног државног поглавара или против члана његове породице, кад је тај атентат дело убиства, уморства или тровања.“ Ова одредба унета је у белгијско-француску конвенцију о екстрадицији, закључену 22 септембра исте године, и одатле је прешла у низ међународних конвенција и уговора, закључених после тога доба. Међутим, мора се нагласити, да та клаузула није унесена у многе уговоре: ње нема, на пример, у француско-италијанском уговору о екстрадицији од 12 маја 1870 год. итд.

Други период у историском развоју питања издавања криваца је период у коме се законом и међународним уговорима између појединих држава прописује кад наступа случај екстрадиције. Овај период почиње белгијским законом од 1833 год. Ваља нагласити да су многа модерна законодавства тек у најновије време уредила питање екстрадиције законима и помињемо још једном да је Француска донела закон о екстрадицији тек 1927, а исто је питање уређено кривичним законима у Југославији 1929, у Немачкој 1929, у Италији 1930 године.

Трећа фаза историског развојка екстрадиције, у којој се чине покушаји међународне кодификације овог проблема, тек је у зачетку. Као и у већини осталих међународноправних проблема, питање су најпре претресала разна научна удружења више или мање приватног карактера. Поменули смо да је Институт за међународно право, још на својој сесији 1880 године, донео по питању екстрадиције једну резолуцију од 26 чланова, и та резолуција мењана је 1892 и 1894 године. Њене одредбе би се могле узети као израз претежног дела научних кругова. После Светскога рата питање екстрадиције расправљано је у многим међународним научним друштвима (Међународни конгрес за кривично право, Међународна конференција за изједначење кривичног законодавства, и т. д.), а претресано је и у правничкој комисији Балканске конференције. Оно је било предложено за дневни ред Хашке конференције за кодификацију међународнога права, али на дефинитивни дневни ред није било стављено. Најинтензивније је по том питању радила Међународна казнена и казнено-заводска комисија (Commission pénitentiaire internationale), у којој је 1931 год. израђен један претпројект међународне конвенције о екстрадицији. Међутим, као што смо нагласили, ова трећа фаза развоја питања екстрадиције, у којој се тежи међународном униформном уређењу овог питања, путем једне мултилатералне конвенције, тек је у зачетку, и не може се јасно видети у коме ће се правцу развијати питање екстрадиције као међународноправно питање.

До данас питање екстрадиције није коначно и на одређен начин расправљено и мора се признати да при данашњем стању међународнога прва државе немају обавезу издавања криваца, сем кад су се на то обавезале уговорима или декларацијама реципроцитета, и то само према државама са којима су таквим уговором везане. Но, екстрадиције може бити и без нарочитог уговора, у случају ако то предвиђају закони земље од које се екстрадиција тражи, или та земља од своје воље изађе на сусрет држави која тражи екстрадицију, и без уговорне обавезе. Стога, модерна теорија међународнога права сматра да су извори за право екстрадиције: 1) међународни уговори о екстрадицији, а у недостатку или у допуни ових декларације о реципроцитету; 2) закони

о екстрадицији и судска пракса; 3) међународни обичаји.⁹⁾ Најважнији извор су међународни уговори. Наша држава је закључила такве уговоре и то, до Светскога рата, са Швајцарском, Белгијом, Холандијом, Великом Британијом и Сједињеним државама северне Америке (све те уговоре закључила је још Краљевина Србија), а после Светског рата, са Италијом, Чехословачком, Пољском, Бугарском, Арбанијом и Мађарском. Сем тога екстрадиција је предвиђена и у нашем новом кривичном законодавству: у § 13 кривичног законика од 27 јануара 1929 год., и у §§ 489—499 Законика о судском кривичном поступку од 16 фебруара 1929 год.

Са правног гледишта, у вези са проблемом екстрадиције поставља се безброј питања. Наука стоји на гледишту да уговори о екстрадицији немају повратне силе, т. ј. да се могу применити само на дела, извршена после ступања на снагу уговора. (Резолуција Института за међународно право 1880, чл. 17). Сем тога, да би се један кривац могао издати за неко кривично дело, сматра се да је потребно да је то дело инкриминисано како према законима земље која тражи екстрадицију, тако и по законима државе од које се екстрадиција тражи. У случају неслагања два кривична законодавства, у науци се сматра да треба применити блажи закон. Држава од које се екстрадиција тражи, има право да провери да ли је дотично кривично дело инкриминисано. Опште је усвојено да се може издати кривац само ако није наступила застарелост права на гоњење за дотично дело или на извршење казне. Нека законодавства и неке међународне конвенције прописују да се могу издати само лица која су починила тежа кривична дела. Тежина кривичних дела одмерава се према величини казне прописане за та дела. Тако на пр. у конвенцијама које је закључила наша држава са Италијом, Бугарском, Арбанијом и Мађарском, прописано је да ће се издавати само они кривци, који су осуђени најмање на казну лишења слободе од шест месеци или окривљени за кривично дело, које повлачи казну најмање годину дана лишења слободе. Модерна наука не сматра да је реципроцитет неопходан услов за екстрадицију. Узајамност није битна особина екстрадиције, а у пракси неке државе, као на пр. Велика Британија, издавале су кривце и обавезале су се на издавање криваца, све и ако држава која је тражила екстрадицију не дозвољава издавање криваца који се налазе на њеној територији. Исто тако у науци се сматра, а то гледиште преовлађује и у већини законодавстава, да се екстрадиција може одбити *ratione personae*, тачније да држава не може издати властитог држављанина. Ово гледиште усваја и наш зако-

⁹⁾ Италијански кривични законик из 1930 гласи: „L'extradizione è regolata dalla legge penale italiana, dalle convenzioni e dagli usi internazionali“ (чл. 13)

нодавац. (Према чл. 20 Устава од 3 септембра 1931 „забрањује се издавање својих држављана“. И чл. 13 Кривичног законика прописује да се наш држављанин „не може издавати страниј држави.“) Држава може дакле да изврши само екстрадицију страних држављана. Међутим, она може да изда на захтев неке државе, како држављанина те државе која тражи екстрадицију, тако и држављане трећих држава, ако су извршили неко кривично дело у држави која тражи екстрадицију. Ипак, ваља поменути да има и држава које, на захтев других држава, издају и своје властите држављане. У ове државе спадају Велика Британија и Сједињене државе северне Америке.

Питање, за која се кривична дела издају извршиоци, није расправљено на јединствен начин. Горе смо изложили покушај да се оно реши на тај начин, што би се као мерило узела тежина кривичног дела, односно величина одмерене или запрећене казне. Овај начин преовлађује у конвенцијама закљученим после Светскога рата, док су у ранијим конвенцијама обично таксативно набрајани кривична дела за која ће се кривци издавати. Р. Николајевић наводи да су кривична дела, која се спомињу у свих пет конвенција, закључених од краљевине Србије, следећа: убиство, разбојништво, крађа, силовање, одвођење, отмица, паљевина, превара; фалсификовање или протурање фалсификованог новца, докумената, државних обвезница, поштанских и таксених марака, државних печата, штампарија, жигова; кривоклетство, рушење или угрожавање железничких и телеграфских објеката. Сем ових дела, предвиђених у свима конвенцијама, у неким од њих предвиђена су још и следећа дела: телесна повреда, тровање, побацивање, двоженство, кривична дела против моралности, подмићивање чиновника, сведока и вештака, лажно сведочење, лажно банкротство, утаје, прикривање ствари, клевета, злочинство на мору (гусарство, завера, побуна ит.д.), трговина робљем и уништавање документа. Ваља додати да је наша држава предвидела издавања криваца и у неким општим (мултилатералним) уговорима, као што су Међународна конвенција за сузбијање трговине женскињем и децом, Међународна конвенција о сузбијању прављења лажног новца и Међународна конвенција за сузбијање промета и трговине неморалним публикацијама.

То су кривична дела за која се кривци издају. Према опште усвојеном начелу у међународном и у кривичном праву, кривци се не издају за политичка кривична дела. Отуда је појам политичког кривичног дела веома важан. Г. д-р Тома Живановић назива политичким кривичним делима, она „која су управљена против извесног добра државног политичког поретка било спољнег, било унутрашњег“. Спољни политички поредак обухвата државну независност, територијалну целокупност и државне одношаје с другим државама. Уну-

трашњи политички поредак обухвата Устав као целину, као и поједине његове састојке, н. пр. облик владавине, установу владоца и престолонаследника, ред престолонаслеђа, постојање, уређење и делатност политичких власти и грађанска политичка права. Ако је једно обично кривично дело, н. пр. убиство, управљено против политичког поретка државног (н. пр. убиство владоца), то би било релативно политичко кривично дело. У кривичноправној науци је спорно да ли у таквим случајевима постоји у опште политичко кривично дело. Према субјективној теорији „политичко је свако кривично дело извршено из побуде (оди. у циљу) политичке природе“. Према објективној теорији „природа једног кривичног дела, посматраног само за себе, а не мотив извршиоцев одлучује, да ли је оно политичко или не. Тако, убиство владоца не може бити политичко кривично дело, јер је, вели се, дело у питању по својој природи убиство, т. ј. једно обично кривично дело.“ Према мишљењу Г. Т. Живановића „т. зв. релативна политичка кривична дела су политичка кривична дела“. Међутим, он наглашава да се убиство и атентат на страног владоца не сматра као политичко кривично дело, и у овом погледу позива се на белгијску атентатску клаузулу, о којој је било горе говора. И ако ова клаузула није унесена у све уговоре и према томе није опште усвојена, из историје међународнога права видимо, да је свагда, после убиства или атентата на неког владоца, јачала тенденција да се што више ограничи и сузи издавање политичких криваца на чисте политичке кривце, а не и на оне који су извршили релативна (комплексна или конексна) политичка кривична дела. Алберик Ролан наводи како је убиство претседника Америчких сједињених држава, Линколна, изазвало општи револт, не само у његовој земљи, већ у целом свету. Сједињене државе су тражиле екстрадицију убица, које су се разбегле по страним земљама. Један саучесник, Surrat, који је био побегао у Рим и ступио у папску војску, ухапшен је по наредби кардинала Антонели, који је обећао да га изда, ако добије уредно тражење америчких власти. У међувремену, окривљеник је успео да побегне из затвора, али је италијанска влада обећала да ће га одмах издати, ако буде пронађен на њеној територији. И Алберик Ролан додаје да је то било нарочито запажено, „јер се Италија, можда, од свију земаља, најупорније противила екстрадицији за политичка убиства или уморства“. У ствари, питање издавања или неиздавања политичких криваца, у недостатку изричних уговорних одредаба зависи од симпатија или антипатија које дотични кривци уживају у земљи у коју су добили, и од политике владе од које је екстрадиција тражена. У стручној књижевности се помиње да су Сједињене америчке државе издале Енглеској ирског револуционара Михаила О'Бриена оптуженог за саучесништво у убиству лорда Кевен-

диша у Даблину, и поред тога што је О'Бриен уживао симпатије многобројних Ираца, настањених у Сједињеним државама северне Америке.

Пред крај прошлог века развио се јак покрет да се т. зв. социјална, тачније антисоцијална кривична дела не рачунају политичким кривичним делима. Тим именом називани су терористички атентати, које су организоване групе анархиста, нихилиста и терориста, вршиле у то време у Европи. И Институт за међународно право 1892 год. донео је резолуцију, да се ова дела неће сматрати политичким кривичним делима, и да, према томе, њихови извршиоци могу бити издавани.

И наш Кривични законик предвиђа да се странци неће издавати за политичка кривична дела. Слична одредба унесена је и у све међународне уговоре које је наша држава закључила, али више уговора садрже и атентатску клаузулу. У погледу политичких кривичних дела карактеристична је одредба наше конвенције са Мађарском да се неће сматрати политичким кривичним делом „кривично дело против људског живота, личне безбедности или својине у вези са комунистичким покретом“. Међутим, кроз све наше конвенције сprovedено је начело да се не могу издавати лица осуђена или окривљена за чисто војничка и штампарска кривична дела, а у неким конвенцијама ово је проширено и на кривична дела предвиђена искључиво царинским, пореским или каквим другим финансијским законом. У неким нашим конвенцијама чак је предвиђено да се екстрадиција неће вршити ни за кривична дела за која се гони по приватној тужби.

Најзад, последње питање, од интереса за правнике, у вези са издавањем криваца, је питање поступка код екстрадиције. Правило је да се екстрадиција тражи дипломатским путем. Судска власт која тражи екстрадицију обраћа се Министарству правде, које преко Министарства иностраних послова упућује захтев страни држави. Ми смо неким уговорима предвидели са извесним државама непосредну преписку између Министарства правде. Држава од које се тражи екстрадиција има право да провери захтев са формалног гледишта. Она може одбити да изда кривца ако према уговору који је на снази, или према њеном закону, нема места екстрадицији. Држава може одбити да изда кривца и у случају застарелости дела по закону једне од двеју држава, као и ако нађе да су њени судови надлежни за расправљање дела, ако је против истог лица за исто дело већ поведена истрага или започето суђење или изречена пресуда у држави од које се тражи екстрадиција. Ако се тражено лице налази под истрагом или је осуђено за друго дело, екстрадиција се може дати, али не она имати дејства тек кад то лице издржи казну или кад се на други начин заврши судски поступак по том другом делу. У Великој Британији се лице, чије се издавање тражи, изводи пред суд и ту се на јавном претресу

испитује његова кривица. Оно може да се брани, и на одлуку суда има право жалбе вишем суду. При овом систему, судија не цени само да ли су испуњени сви формални услови за екстрадицију, већ и то да ли је тражено лице криво или не. У осталим европским државама судија испитује само формалну страну захтева, а не упушта се у оцену самог дела. Лице добивено путем екстрадиције може бити осуђено само за оно дело за које је екстрадиција тражена. У међународно^о праву се предвиђа и могућност реекстрадиције, кад се од једне државе тражи ради суђења или издржавања казни лице које је на њену територију дошло на тај начин што је издато од државе која га сада тражи. Ако такво лице тражи нека трећа држава, обично се сматра да у том случају треба добити и пристанак оне државе која је раније извршила екстрадицију тог лица. О захтевима за издавање криваца решавају обично виши судови (код нас окружни, у неким земљама апелациони суд), а коначну одлуку о издавању обично доноси Министар правде, пошто проучи решење суда о том случају. У многим законодавствима предвиђено је да ће, ако према приспелом захтеву стране судске власти има изгледа за издавање, домаћи суд притворити окривљеног или осуђеног странца и спровести га истражном судији који ће га одмах саслушати и дати му прилике да се оправда. Неки међународни уговори предвидели су да се може тражити притварање извесних окривљених или осуђених лица, с тим да се формални захтев са свима потребним прилозима упути у одређеном року, тако да се судски поступак о екстрадицији обави тек по приспелом захтеву. Но ово питање зависи од одредаба међународних конвенција и законодавства замољене земље, у сваком конкретном случају.